

Mourier: „om Prostitutionslovgivningen“ i Maanedssblad udgivet af Forening imod Lovbestyttelse for Ufædelighed, 6te Aargang, Nr. 4—5, S. 59); men langt større Betydning vil en saadan bestemt udtalt Lovforskrift faae, naar Staten gaar over til en Bekjæmpelse af Prostitutionen. Thi skal det være Alvor med Bestræbelserne for at trænge denne tilbage, vil det være af stor Bigtighed at kunne saavidt mulig gjøre den husvild; jo vanskeligere det bliver for løsagtige Kvinder at faae No til at drive deres Gaand-tering, desto mere Gaab kan man gjøre sig om at faae den udryddet som Næringsvei.

Bestemmelsen i sidste Stykke af § 5 er en nødvendig Følge af de forudgaende Bestemmelser og formentlig i og for sig en naturlig Regel.

Medens de nu omhandlede Paragrafer i Lovforslaget have til Diemed at bekjæmpe Prostitution som en for Samfundet paa flere Maader skadelig Last og især som den formentlig væsentligste Kilde til og Spreder af veneriske Sygdomme, behandle de følgende Paragrafer, nemlig 6—10, hvortil slutter sig § 14, Spørgsmaalet om, hvorledes man direkte kan bekjæmpe selve disse Sygdomme og Faren for deres Udbredelse gennem Smitte i Almindelighed.

Hovedsagen i saa Henseende maa det naturligvis være at faae de Personer, der lide af Sygdommen, til at undergive sig Lægebehandling, og dernæst at træffe Foranstaltninger for at hindre dem i at udbrede Sygdommen ved at smitte Andre. Da det, at en Person er bleven lidende af disse Sygdomme, ikke i Almindelighed er Noget, som giver sig til Kjende for de Omværende, kan der ikke let føres Kontrol af Andre med, at en saadan Patient strax søger Læge, naar han er bleven syg. Det gjælder altsaa om at formaa ham selv til frivillig at gjøre Saadant, og da der ikke vel kan være Tvivl om, at de Mennesker, der lide af venerisk Sygdom, i Virkeligheden helst ville helbredes herfor og derfor ogsaa ere villige til at søge Raad, naar kun dette ikke skal medføre nogen

Ulempe for dem i andre Henseender, gjælder det først om, saavidt muligt, at fjerne alle de Betæneligheder, som det kan have for Patienterne at melde sig til Helbredelse, og dernæst kan der blive Spørgsmaal om at lægge et manende Tryk paa dem i saa Henseende ved at gaa strengt til Værks imod dem, naar de udbrede Smitte, fordi de ikke have søgt Lægehjælp og truffet alvorlige Forholdsregler for ikke at skade Andre ved deres Sygdom.

Underledes, stiller Sagen sig med Hensyn til de Personer, om hvilke det er bekjendt, at de lide af Sygdommen, idet der her kun bliver Spørgsmaal om, hvorledes de skulle tvinges til al lade sig helbrede, hvis de ikke af egen Drift undergive sig Lægebehandling, og hvorledes man kan sikke sig imod Uæstetrettelighed fra deres Side med Hensyn til at overholde Lægernes Forskrifter og undgaa Smittes Udbredelse.

I § 6 har Lovforslaget nu bibeholdt § 1 af Loven af 1874, der dels fastsætter det som en almindelig Pligt, at Enhver, der lider af venerisk Sygdom, skal underkaste sig Lægebehandling, dels foreskriver, at enhver Patient kan faae saadan Behandling helt gratis paa det Offentliges Regning, saa at Hensynet til Omkostningen ikke kan afholde Noget fra at melde sig til Kur (Helbredelse).

Naar det i Forslagets § 10, der er ligelydende med Loven af 1874 § 10, er foreskrevet, at den, som er indlagt til Kur paa et Sygehus for offentlig Regning, ikke maa forlade Sygehuset uden at være udfreven af Lægen, da kunde denne Bestemmelse vel virke affrækkende for adskillige Personer med Hensyn til at melde sig til Lægebehandling; men naar den ikke deslomidre foreslaas bibeholdt, er det, fordi det forudsættes, at der ikke hos Lægerne ved Sygehusene vil være nogensomhelst Tilbøjelighed til at holde en Patient tilbage længere end høist fornødent, da der ordentligvis er saa stor Efterspørgsel efter Plads i Sygehusene, at disses Bestræbelser nødvendigvis maa gaa ud paa at skaffe sig saa snart som muligt af med de Patienter, som ikke have Behov at blive der længere,